ВЕСНА

А вже весна-весняночка
крапотить ізраночка.
Ноги скачуть,
крига плаче,
золотий казан кипить.

ДЗВОНИКИ СОН-ТРАВИ

Фіолетові дзвоники сон-трави проснулися.
Діти роблять білі кораблики
і пускають їх по струмках.
Кораблики пливуть, а за ними діти біжать.
Коли вони набігаються, натомляться, позасинають,
то вже не бачать, як тонуть їхні кораблики.
Це бачить тільки сон-трава,
і через те її дзвоники не дзвонять.

ПАГІНЕЦЬ

У лісі зацвіло
кружальце пенька,
як маленьке сонечко,
і виріс з нього промінь
зелений пагінець

МАТИ

А мати до весни говорить:
— Оце сажу потрушу,
оце хату побілю,
оце трохи підсиню,

оце підведу,
та й буде.
Гріється, всміхається земля,
Щоб усе могло розквітнути.

ЛІТО

Літо зверху зелене, а всередині, мов кавун.
Літо солодке від зорі до зорі.
Засмаглі хлоп'ята, як зернята у кавуні,
перекочуються,
перегукуються,
пересміюються
від одного краю землі до другого.

ТУМАНОВА ДОНЯ

Росо-росино,
ти чия дитина?
— Я туманова доня,
в мене срібна корона.

ТУМАН

"Огірочкам росу
я іздалеку несу,
ще й води цілий жбан",-
похвалявся туман.

Не хвалися, тумане,
щоб не вітер з дощем,
спав би довго ти ще.

ЩАВЕЛЬ Я, ЩАВЛИК

Щавель я, щавлик,
не любить мене ні кузька, ні равлик.
Поливає мене дощик,
а їсть мене борщик.

ДЯТЕЛ

Дятел на старій груші
у червонястій шаіючці
з маленькою паличкою
стукає та й стукає.

БІЛА ВОДА

В річці вода біла,
може, через те, що швидко бігла.
Біжить біла вода-
Біла, бо на камені дівчата миють білі ноги.
Бо квіти білі пливуть,
а за ними білі качки;
і ходить берегом хлопчик,
і носить відерце,
а замість рибинок у тому відерці
білі камінчики.
— Що ти носиш? — питає мати.
— Білу воду,— сміється білозубий хлопчик.

ХАТКА РАВЛИКА

Що равлик малий — то це всі знають.
Але і в нього є своя гора.
Біли гори дерево, а на вершині гори
біла хатка.
Іде куди равлик, то з собою її бере.

З гори в долину, з долини на гору.
Там, де спинився, там і гора.
Біля гори дерево, а на горі
біла хатка равлика.

ВИЙШОВ ІЗ ЛІСУ ЛИС

Поле туман покриває,
зайчика присипляє.
Вийшов із лісу лис:
— Зайчику, озовись!
Ой, не біжи, зачекай,
капустяних листків пошукай-
Капустяних листків у полі доволі,
ще й смачні хрумкі корінці,
ще й невдахи мисливці-ловці.

ГРИБ І ГРИБІВ ГРИБ

Після теплих рясних дощів
поряд з великим грибом зіп'явся маленький гриб.
Назвали його — Грибів гриб.
Грибів гриб ховався за листям.
лякався черв'ячків і жучків,
а особливо боявся білочки,
яка вже прибігала одного разу
і відгризла татові вуха.
Якоїсь ночі Грибів гриб
так багато напився води,
що на ранок виріс більшим за тата.
Ще здалеку угледіла його білочка,
прискакала і відгризла йому вуха.
Тепер стоять на узліссі двоє грибів без вух
Гриб і Грибів гриб.

ХАТА ВНОЧІ

Хата настовбурчило вуха —
квіти слухає.
На ній метелики ночують,
а цвіркуни їм спати не дають,
На лаві глечики синіють,
відро кахикас в кутку,
хтось воду п'є,
комусь не спиться.

СОРОЧКА ДЖМЕЛЯ

Пташки пролітали над полем
і нехотячи збили джмеля.
Падав джміль і загубив
золотисту сорочку із чорною смужкою.
Тепер сидять пташки у полі
і, поки світить сонце,
шиють джмелю сорочку
золотими нитками,
а як трохи стемніє,
то вишиють на сорочці смужку
темними нитками.

МЕТЕЛИК

Поміж дерев
нічний метелик пролітає,
шукає квітку,
котра цвіте вночі.
Може, та квітка з макове зерня,
а може,— як далека зірка.

Між іскор і зірок він наблукається,
на теплу хату сяде і засне.

КАРТИНА НА СКРИНІ

Чарівна картина намальована на скрипі:
скачуть коні по долині,
а чи далеко — ніхто не знає.

Трохи збоку річка тече,
а чи далеко — ніхто не знає.

А за річкою сонце червоне сідає,
а в скині на самому дні
коралове намисто лежить.

КАЗАЛА ОЛЕНА

Казала Олена —
кропива зелена:
"Ніч як сажа,
болить голова..."
— У кого?
"У світлячка малого".
— То ходім до нього.

Темна хата на горбку.
— Вечір добрий, світлячку!
Чом не світиться у хаті,
чи надумав рани гнатн?
— Не світю, сови боюся,
бо вона за мною стежить,
треба бути обережнимм...

ЗІРКА ІЗ КОРОНИ

Загубив мухомор,
мухомор червоний
зірку-пелюстинку
зі своєї корони.

Ходе скрізь,
придивляється.
Коли це їжачок
із гори спускається:

— Здоров був,
чи не ти
білу зірку забув?

— Ох, я вам дуже дякую! —
мухомор зрадів,
аж заплакав

КОЛЬОРОВЕ ЛИСТЯ

Ніч згубила чорне листя
і ранком стала.
Ранок згубив синє листя
і днем став.
День згубив зелене листя
і вечором став.
Вечір згубив червоне листя
і ніччю став.

ЗЕЛЕНІ ТРАВ'ЯНІ ЗАЙЧИКИ

Зелені трав'яні зайчики живуть у стебельцях трави.
Ні весною, ні літом не можна їх побачити,
зате восени у сухій траві можна почути,

як щось шелестить.
То трав'яні зайчики метушаться,

з коробочок зерна витрушують,
щоб і наступної весни виросли в степу
зелені трав'яні зайчики.

ЗЕЛЕНА ЯГОДА

На ягоду зелену
садок нагримав.
— А я не зелена,—
ягода маленька зашарілася.
Зашарілася і солодкою стала.

ШИПШИНА

Шипшина розчервонілася.
Всі кущі дивлятся на неї
і підпалюють своє листя,
щоб так. були, як у шипшини.

ХАТНІЙ ЗМІЙ

Проснувся хатній змій.
Бабуся годує його соломою.
Кине жмут соломи,
а змій розправить червоні вуса
і їсть солому.
Іноді як закашдяється,

то й бабуся кашляє.
А вночі змій вкривається сивою ковдрою
і дихає з груби теплом на всю хату.

СТО ДІБРОВ

Жолудь-жолуденко
з дуба впав.
Де упав — дуб устав.
А з того дуба — сто жолудів,
а з тих жолудів — сто дубів,
а з тих дубів — сто дібров.
Жолудь-жолуденко,
будь здоров!

ПРОЗОРІ ДЕРЕВА

Холод позалягав, побілів, посклився.
Дерева повідчинялися
і столи прозорими,
Назбирала діброва
осіннього жару,
щоб не холодно жолудям було.

ЇЖАК

їжак у кущі шарудить,
а кущ і собі шарудить,
а дощ шарудіння збира,
а вам діти, спати пора.

КЛЕНОВЕ ДИТЯТКО

Листя-жовтятко,
кленове дитятко,
летить собі за вітрим,
не знає, де сісти.

— Сідай за горою,
де сонце сідає.
За горою кам'янок,
за синім Дунаєм.

СКОРО СНІГ

"Скоро сніг, скоро сніг",—
у дзвіночки синиці дзвонять.
А грибам ще не хочеться снігу,
та що поробиш, у вербове дупло
перебиратися треба.

"Тут і так тісно",— слимаки обзиваються.
Але посунулись І світлячка
на середину стелі примостили.

СІЧЕНЬ

Січень-сікач
би багато насік.
Насік з морозу гілок,
та запріг снігура у візок,
та привіз до Вітра-брата,
поскладав у холодній хаті.
До весни іще довго жити,
буде чим у печі топити.

КРИНИЧКА

Однієї ночі,
коли я міцно спав,
усе довкола забіліло.
На ранок — сніг і сніг,
тільки криничка чорна.